

Omegaverse Info

โอเมก้าเวิร์ส คือจักรวาลสมมุติที่ไม่ได้มีกฎเกณฑ์ตายตัว มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะเป็นลำดับขั้นเลียนแบบสัตว์ในจักรวาลนี้ ทุกเพศ ไม่ว่าเพศชายหรือเพศหญิงจะมีลักษณะพิเศษที่เรียกว่า ‘เพศรอง’ โดยจะแบ่งออกเป็น 3 ประเภท คือ อัลฟ่า เบต้า โอเมก้า หรือ ABO ซึ่งมีจุดเด่นตรงที่ เพศชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และเพศหญิงสามารถทำให้ผู้อื่นตั้งครรรภ์ได้ไม่ว่าคนคนนั้นจะเป็นเพศอะไรก็ตาม

สำหรับเรื่อง *la jacinthe* ชินเรียวคาริซ เพศรองต่างๆ จะมีลักษณะดังนี้

อัลฟ่า (α) เป็นเพศที่อยู่เหนือสุดของห่วงโซ่อาหาร ส่วนมากจะแข็งแรง ฉลาด เป็นผู้นำ ไม่ว่าจะเป็นชายหรือหญิง หากมีเพศรองเป็นอัลฟ่าก็สามารถทำให้โอเมก้าท้องได้เหมือนกัน และยังมีพลังกำลังมหาศาลกว่าเพศอื่น มีกลิ่นฟีโรโมนเฉพาะตัวสำหรับข่มขู่เพศเดียวกันว่าตัวเองเหนือกว่า และใช้ข่มเพศที่ต่ำกว่าอย่างเบต้ากับโอเมก้าให้หวาดกลัว บางคนมีอาการหายใจติดขัดเมื่อได้กลิ่น แต่

บางครั้งกลืนฟีโรโมนของอัลฟาก็จะทำให้โอเมก้าเกิดอาการ ‘ฮิต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้ด้วย เช่นเดียวกันกับกลืนฟีโรโมนของโอเมก้า ก็ทำให้อัลฟาเกิดอาการ ‘รัต’ หรือต้องการสืบพันธุ์ได้เหมือนกัน

เวลามีเพศสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นเพศชายหรือหญิง บางครั้งจะมีอาการ ‘นอต’ เป็นอาการเวลาที่อวัยวะเพศขยายตัวขึ้น และติดค้างอยู่ในร่างกายอีกฝ่ายจนเอาออกไม่ได้ คล้าย ‘การติดเป้ง’ ของสุนัข ต้องรอนจนกว่าจะคลายตัวเอง

เบต้า (β) เป็นเพศชายเพศหญิงธรรมดาทั่วไป ไม่ได้มีลักษณะเด่น ไม่มีกลิ่นฟีโรโมนเหมือนอัลฟาและโอเมก้า แต่ถ้าได้กลืนฟีโรโมนชุ่มจากอัลฟา ก็เกิดอาการหวาดกลัวได้เช่นกัน

โอเมก้า (Ω) เป็นเพศที่อยู่ต่ำสุดของห่วงโซ่อาหาร โอเมก้าชายมีสรีระใกล้เคียงกับเพศหญิง อ่อนแอ รูปร่างเล็ก บอบบาง โอเมก้าชายสามารถตั้งครรรภ์ได้ และโอเมก้าหญิงก็ตั้งครรรภ์ได้ เหมือนกับเพศหญิงทั่วไป

โอเมก้าจะมีช่วงที่เรียกว่า ‘ฮิต’ หรือช่วงติดสัด เป็นช่วงที่ร่างกายโอเมก้าต้องการสืบพันธุ์จนปล่อยฟีโรโมนออกมาดึงดูดอัลฟา โดยช่วงเวลาฮิตจะกินเวลาราว ๆ 1-2 วันต่อเดือน หากอัลฟาและโอเมก้ามีเพศสัมพันธ์โดยไม่ได้ป้องกันในช่วงฮิต จะมีโอกาสตั้งครรรภ์สูงมาก ถ้าไม่อยากตั้งครรรภ์จะต้องกินยาคุมกำเนิด แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าสามารถคุมได้ 100% นั้นทำให้โอเมก้าหลายคนต้องกินยาระงับฮิต หรือฉีดน้ำหอมกลบกลิ่นฟีโรโมนเอาไว้

การบอนด์ หรือ การกักคอก อัลฟาจะกักที่หลังคอกของโอเมก้า เพื่อผูกมัดให้โอเมก้าคนนั้นเป็น ‘คู่’ ของตนเพียงผู้เดียว โอเมก้าที่ถูกกักแล้วจะไปมีความสัมพันธ์กับอัลฟาคนอื่นไม่ได้อีก รอยกักจะอยู่ติดตัวไปตลอดชีวิตไม่สามารถลบออกได้ และอัลฟาคนอื่นจะไม่ได้กลืนฟีโรโมนเฉพาะตัวของโอเมก้าที่ถูกกัก ยกเว้นอัลฟาคู่ของตัวเอง ในขณะที่อัลฟายังสามารถไปมีสัมพันธ์กับโอเมก้าหรือเบต้า

คนอื่นได้ ทำให้โอเมก้าต้องระวังตัวไม่ให้ตัวเองถูกกัดคอโดยที่ไม่ได้ยินยอม

การบอนด์เป็นวิธีที่ไม่นิยมใช้ในประเทศที่มีเสรีภาพ อัลฟ่าในประเทศที่เจริญแล้วส่วนมากจะบอนด์ก็ต่อเมื่อได้รับการยินยอมพร้อมใจจากโอเมก้าเท่านั้น ไม่อย่างนั้นจะถือว่าเป็นผิดกฎหมาย

คู่แห่งโชคชะตา เป็นเหมือนโซลเมต ทั้งคู่จะมีแรงดึงดูดกันมากจากกลิ่นฟีโรโมนในตั้งแต่วินาทีแรกที่เจอ สำหรับบางคู่แค่เพียงสบตากันวินาทีเดียวก็จะรู้สึกถึงแรงดึงดูดนั้นได้ อีกทั้งคู่แห่งโชคชะตาก็มีความต้องการกันและกันอย่างรุนแรง เวลาที่โอเมก้าฮึดอัลฟ่าแทบจะไม่สามารถระงับตัวเองได้เลย

นอกจากนั้นในบางครั้ง พวกเขายังสามารถรับรู้ความรู้สึกถึงกันได้ แต่ต้องเป็นความรู้สึกที่มากพอ อย่างเช่น กลัวมาก กังวลมาก เป็นต้น ในที่นี้การที่จะเจอคู่แห่งโชคชะตาของตัวเองได้เป็นเรื่องที่ยากมาก โอกาสแทบจะเป็นหนึ่งในล้านเลยทีเดียว ทั้งยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์เรื่องนี้ได้ มีเพียงแค่คนที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาของกันและกันเท่านั้นที่จะรับรู้และรู้สึกถึงมันได้

ข้อมูลที่ถูกกล่าวมานี้รวบรวมมาจากหลายที่ ปรับและเรียบเรียงขึ้นใหม่เพื่อใช้สำหรับเรื่อง *la jacinthe* ชินเจียคาริช อาจมีบางส่วนที่คล้ายคลึงหรือแตกต่างจากเรื่องอื่น ทั้งนี้ทั้งนั้นโอเมก้าเวิร์ลถูกสร้างขึ้นมาเพื่อความบันเทิงเท่านั้น

World's Introduce

ประเทศแคชเมียร์

ดินแดนที่ตั้งอยู่ทางเหนือสุดของโลก เป็นประเทศในฝันของมวลมนุษยชาติ เพราะเป็นประเทศที่สวยงามและสงบสุข ชาวแคชเมียร์เป็นมิตร มีอารยธรรมสูง ไร้ซึ่งความรุนแรง ประเทศแคชเมียร์ตั้งอยู่ท่ามกลางขุนเขาสูงใหญ่ บนยอดเขาปกคลุมด้วยหิมะ และโอบล้อมด้วยธารน้ำแข็ง มีหิมะตกตลอดทั้งปี ผู้คนส่วนมากในประเทศประกอบอาชีพเกี่ยวกับประมงและธุรกิจรีสอร์ทเป็นหลัก ด้วยสภาพอากาศที่มีหิมะหนาทึบ ในอดีตผู้คนจึงเดินทางโดยใช้แคร่ม้าเท่านั้น แต่ในปัจจุบันสามารถเดินทางโดยเครื่องบินได้แล้ว คนจึงนิยมมาท่องเที่ยวที่ประเทศนี้มากขึ้น

ประเทศเอควิลาเรีย

เป็นประเทศที่ปกครองโดยตระกูลเดวี่นี่ ปัจจุบันเป็นศูนย์กลางของการค้าขาย ที่มีเมืองท่าเล็ก ๆ มีแม่น้ำสายหลักทั้งสี่สายสำคัญไหลผ่าน เป็นเมืองแห่งการค้า ผู้คนจากทุกสารทิศมักจะมาซื้อ-ขาย

แลกเปลี่ยนสินค้าเงินตรากันที่นี่ เอควิลาเรียเป็นประเทศที่ฤดูร้อน และฤดูหนาวมีอุณหภูมิไม่แตกต่างกันมาก อากาศขึ้นตลอดทั้งปี เนื่องจากพื้นที่ส่วนใหญ่อยู่ใกล้ทะเลและมหาสมุทร ผู้คนส่วนมากอาศัยกันเป็นครอบครัวเล็กๆ คล้ายชนบท หลายครอบครัวมีฐานะร่ำรวยจากการค้าขายพันธุ์ไม้ส่งออก ทำเหมือง หรือชุดทอง การกลั่นน้ำมันหอมระเหยเป็นอาชีพหลักของชาวเอควิลาเรีย ซึ่งเป็นอุตสาหกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยว นักลงทุน เข้ามาสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ ทำให้พวกเขามักใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับธรรมชาติ ที่นี่จึงหอมล้อมไปด้วยวิถีชีวิต วัฒนธรรม และความเชื่อ

ประเทศเซวาเรีย

เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางตอนใต้สุด มีความแตกต่างกันทางด้านกายภาพมากแห่งหนึ่งของโลก เป็นดินแดนซึ่งมีที่ราบลุ่มแม่น้ำอันปกคลุมด้วยป่าดิบชื้นกว้างขวางที่สุดในโลก รวมถึงมีดินแดนบางส่วนที่มีอากาศแห้งแล้งมากที่สุดในโลกเหมือนกัน ดังนั้นคนในประเทศนี้จึงมีความหลากหลายในด้านการดำเนินชีวิตและเชื้อชาติ จึงได้รับการขนานนามว่า ประเทศแห่งสีสันในการดำรงชีวิต เจริญก้าวหน้าในทุกๆ ด้าน ทั้งเทคโนโลยี การสื่อสาร รวมถึงเสรีภาพทางเพศ

นครรัฐคานิบาล

ตั้งอยู่ทางใต้สุดของเซวาเรีย เป็นเมืองที่พยายามจะจัดตั้งตัวเองเป็นอิสระและปกครองตนเอง ที่นี่โดดเด่นไปด้วยเสน่ห์ของความงามทางธรรมชาติ ความสงบร่มรื่น ทัศนียภาพอันงดงามในรูปแบบสถาปัตยกรรมเก่าแก่ ทั้งยังมีชื่อเสียงเรื่องการเฉลิมฉลองและงานรื่นเริง ผู้คนส่วนใหญ่มักมีนิสัยชอบเข้าสังคม นอกจากกระบี่และการร่ายรำแล้ว ชาวคานิบาลยังหลงใหลการเล่นดนตรีพื้นเมือง

อีกด้วย

สกุลเงินยวน

โลกใบนี้ใช้สกุลเงินเป็น ‘ยวน’ เพื่อให้ง่ายต่อการเข้าใจ 1 บาทไทย เท่ากับ 1 ยวน ในโลกนี้

เรื่องทั้งหมดเกิดขึ้นในโลกที่สมมุติขึ้นมาใหม่ อาจมีรายละเอียดที่ไม่สอดคล้องหรือแตกต่างไปจากโลกจริง ในบางฉากตัวละครอาจมีพฤติกรรมไม่เหมาะสม มีการแบ่งแยกชนชั้นทางสังคม การถูกเหยียดหยาม การถูกกดขี่ข่มเหง การถูกเนื้อต้องตัวผู้อื่นโดยไม่ได้ยินยอม การใช้อำนาจในทางมิชอบ การค้ามนุษย์ การมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกัน การมีเพศสัมพันธ์ภายใต้อิทธิพลของฟีโรโมน

ดังนั้นนิยายเรื่องนี้จัดอยู่ในหมวดที่ผู้อ่านควรมีอายุ 18 ปีขึ้นไป และโปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

Chapter 1

ชาวนครรัฐคานินบาลหลงใหลในเสียงเพลง การขับร้อง และการเต้นระบำ มีการร่ายรำและเล่นดนตรีเปิดหมวกที่เห็นได้ทั่วไปตามท้องถนน มีงานเทศกาลที่จัดขึ้นเพื่อเฉลิมฉลองให้ผู้คนได้ร่วมกันบรรเลงดนตรีอยู่บ่อยครั้ง เรียกได้ว่างานรื่นเริงและเสียงเพลงถือเป็นสิ่งที่โดดเด่นของนครรัฐคานินบาลแห่งนี้

ยามเย็นวันนี้ชาวนคานินบาลดูสนุกสนานกว่าเคย แสงสว่างจากไฟของงานเทศกาลใหญ่ประจำปีเริ่มเปิดสว่างไปทั่วทั้งเมือง เพื่อต้อนรับทายาทตระกูลดังจากทั่วโลกซึ่งเดินทางมาร่วมงานเลี้ยงตามธรรมเนียมที่ทำสืบต่อกันมา

ในวันนี้ของทุก ๆ ปี เหล่าตระกูลผู้ดีจะพาลูกสาวลูกชายมาเปิดตัวอวดโฉมแก่แวดวงสังคม เพื่อให้ชื่อเสียงของวงศ์ตระกูลได้รับการพูดถึงและเป็นที่รู้จักในวงกว้าง ทำให้บางครั้งงานนี้ถูกใช้เป็นโอกาสในการหาคู่ค้าทางธุรกิจแก่พวกเขาด้วย

เจ้าของเรียวยาวสวมชุดสูทสีเข้มที่ตัดเย็บอย่างดีก้าวเข้ามาภายใน **วิหารเดอ แคนนอน** อันโอ่อ่าที่ตั้งตระหง่านอยู่ใจกลาง

เมืองคานินบาล ด้านนอกวิหารประดับประดาด้วยกระเบื้องโมเสกชิ้นเล็กหลากสีสันเต็มผนังเล่นกับแสงไฟยามค่ำคืน ด้านในเป็นโถงกว้างเพดานโค้งสูง ตรงกลางมีโคมไฟระย้าหรูหรา รอบด้านตกแต่งอย่างงดงามด้วยสถาปัตยกรรมกอธิคที่ดูคลาสสิกไปในทุกยุคสมัย

เมื่อร่างสูงโปร่งของอัลฟาตระกูลดังเดินเข้ามาในงาน ทุกสายตาก็จับจ้องมาที่ **คาริซ แอชวู้ดส์** ทายาทคนโตของตระกูล แอชวู้ดส์ซึ่งเป็นตัวแทนของครอบครัวเข้าร่วมงานเลี้ยงในค่ำคืนนี้

คาริซมีภาพลักษณ์ที่ดี ไม่ว่าจะเป็นหน้าตาหรือนิสัย เรียกว่าถอดแบบมาจาก**คาร์เตอร์**พ่อของเขาทุกกระเบียดนิ้ว ด้วยรูปร่างที่สูงโปร่ง ผิวขาวที่ไม่ถึงกับขาวจัดแต่รวม ๆ แล้วดูสุขภาพดี เส้นผมสีดำสนิทจัดทรงเรียบร้อย เขามีคิ้วเข้มหนา มีนัยน์ตาสีฟ้าเฉียบคม มีจมูกโด่งที่ละม้ายพ้องกับแม่ผสมปนเปกันรับกับริมฝีปากเรียวบางที่เหมือน **ไอริช เดวินี** ผู้เป็นแม่

คาริซมีอุปนิสัยที่แตกต่างกับ **คาร์ดอน แอชวู้ดส์** น้องชายฝาแฝดอย่างสิ้นเชิง หากเทียบกับน้องชายแล้วละก็ คาริซไม่ได้เป็นที่สนใจของสาว ๆ มากสักเท่าไร เพราะการใช้ชีวิตที่เรียกได้ว่าตรงกับคำว่า ‘น่าเบื่อ’ อยู่มากที่สุดทีเดียว ผู้คนจะได้รู้ข่าวคราวของเขาจากหนังสือพิมพ์แวดวงธุรกิจ ภาพจากนักข่าวส่วนใหญ่ก็เป็นภาพที่เขา มักจะเดินเข้าเดินออกบริษัทที่ได้รับช่วงให้บริหารต่อจากผู้เป็นพ่อเท่านั้น ทำให้ผู้คนที่นี่ต่างพากันแปลกใจที่ได้เห็นคาริซในงานรื่นเริงแบบนี้

หรืออาจจะเพราะพ่อและแม่ของเขา กำลังผลักดันให้ลูกชายคนโตออกงาน เพื่อหาคู่ครองและมีทายาทให้อุ้มในเร็ววัน

รองเท้านั่งราคาแพงก้าวขึ้นบันไดไปยังชั้นลอยของวิหาร ซึ่งเป็นบริเวณที่มีคนเบียดเสียดกันน้อยที่สุด เขาค้อมหัวให้แก่พนักงานเสิร์ฟที่ยืนอยู่ตรงหัวมุมบันได ก่อนจะเอื้อมไปหยิบแก้วทรงสูงที่ด้านในบรรจุเครื่องดื่มสีแดงเข้ม และเดินไปนั่งลงที่โต๊ะริมสุดติดขอบ

ระเปียงเพื่อที่จะได้มองเห็นการแสดงด้านล่างได้อย่างชัดเจน

นัยน์ตาคนสีฟ้ามองบรรยากาศรอบงานอย่างเบื่อหน่าย หากนี่ไม่ใช่คำแนะนำของ **เอริก้า บรู๊ค** ผู้เป็นเลขาฯ ที่คะยั้นคะยอให้มาละก็ เขาไม่มีทางเสียเวลาชีวิตไปกับงานเช่นนี้เป็นแน่ นอกจากนี้ไม่มีอะไรน่าสนใจแล้ว ยังมีแต่พวกหนุ่มสาวที่เอาแต่ส่งสายตาให้กัน

‘น่าเบื่อ’

“สวัสดีครับ ผม ไบรอัน กูเรียน เป็นเกียรตีย่างมากที่ได้เจอคุณในค่ำคืนนี้”

คาริซหันไปมองชายวัยกลางคนคนหนึ่งที่เขาทักทายด้วยท่าทางสุภาพ เขาค้อมหัวเล็กน้อยก่อนจะตอบกลับไป “ผม คาริซ แอชวู้ดส์”

ไบรอันรีบเอื้อมมือไปดันหลังลูกสาวของตัวเองขึ้นมาด้านหน้า คาร่าส่งยิ้มอ่อนหวานให้ชายหนุ่มตรงหน้าด้วยท่าทีเย็นอาย พร้อมกับค้อมหัวให้แก่อีกฝ่ายเล็กน้อย

“หากคุณคาริซไม่รังเกียจ ลูกสาวของผม คาร่า กูเรียน เธอเพิ่งจะอายุครบยี่สิบห้าในปีนี เธออยากจะเดิน...”

“ต้องขอโทษด้วย ผมไม่ถนัดเต้นรำ” เจ้าของเสียงทุ้มปฏิเสธกลับไปอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหันไปมองทางอื่นอย่างไม่ใส่ใจ

เมื่อไบรอันถูกหักหน้าก็ได้เตรียมพาลูกสาวออกมาจากตรงนั้นเงียบๆ เพราะใครๆ ก็คงดูออกว่านั่นคือคำโกหกทั้งเพ ทายาทตระกูลผู้ดีจะไม่ได้ถูกสอนเรื่องการเต้นรำเข้าสังคมได้อย่างไร

คาริซนั่งจิบไวน์ได้ไม่นานนัก อยู่ๆ ผู้คนด้านล่างก็พร้อมใจแหวกทางให้ใครคนหนึ่งเดินเข้ามาในวงล้อมพร้อมกับเสียงฮือฮา เสียงเพลงจากวงดนตรีบรรเลงค่อยๆ เบาลงจนทั่วทั้งวิหารเงียบสนิท เรียกความสนใจให้เจ้าของนัยน์ตาสีฟ้ารีบหันไปมอง

ไฟทุกดวงหรีมีติดลง มีเพียงแสงไฟดวงหนึ่งส่องไปยังกลาง

พลอร์ที่มีนักระบำคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น มือข้างหนึ่งของคนผู้นั้นถือแทมบูริน บ่งบอกว่าการแสดงต่อไปนี้เป็นระบำพื้นเมืองอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวคานิบาล

เมื่อแทมบูรินในมือของนักระบำสั่นไหว เมื่อนั้นทั่วทั้งวิหารก็เจิบสวด มีเพียงจังหวะของแทมบูรินที่ก้องกังวานไปทั่ว แม้แต่อัลฟาหนุ่มที่ดูไม่ได้สนใจสิ่งใดยังจ้องมองอย่างไม่ละสายตา

นักระบำสวมเสื้อผ้าการแสดงสีอ่อนน้อยชิ้น เปิดเผยเรือนร่างเพื่อให้เห็นสรีระอย่างชัดเจนตอนรำรำ สร้อยคล้องเอวที่สวมไว้ร้อยติดกับจีวระคือซึ่งประดับด้วยอัญมณีสีเขียวสลักกับกระดิ่งเล็กๆ ทำให้เกิดเสียงไปตามจังหวะรำรำ เรือนผมสีดำสนิทเงางามยาวลงมาถึงเอวตกเป็นเปีย เครื่องประดับหูหราบนศีรษะและร่างกายส่องแสงระยิบระยับไฟ ขับผิวสีน้ำผึ้งให้เปล่งประกาย

ร่างผอมบางของนักระบำเคลื่อนไหวไปตามเสียงของแทมบูรินด้วยจังหวะอ่อนช้อยคล้ายสายลมพลิ้วไหว ทุกท่วงท่าทำให้เห็นกล้ามเนื้อบนร่างกายที่งดงามไปทุกสัดส่วน บ่งบอกວ່ານักระบำผู้นี้ได้ฝึกมาอย่างเชี่ยวชาญชาญ แต่ที่น่าเสียดายที่ใบหน้าของนักระบำถูกผ้าไหมบางสีเข้มบดบังเอาไว้ครึ่งหนึ่ง มีเพียงดวงตาเรียวสวยและม่านตาสีมรกตที่ปรากฏให้ได้เชยชม

คาริซไม่ได้ขึ้นขอการดูระบำเป็นพิเศษ แต่แวบหนึ่งที่ได้จ้องมองนัยน์ตาสีมรกตคู่นั้น ร่างกายของเขาค่อยๆ กับกำลังตอบสนองบางอย่าง ไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะเหตุใดถึงทำให้เขาไม่อาจจะสายตาจากไปจากการแสดงและความงามที่ดูลึกซึ้งนั้นได้

“นั่นคือ ระบำกลีอา”

คาริซหันขวับไปมองชายชราผู้หนึ่งที่มานั่งอยู่ตรงเก้าอี้ข้างๆ เขาตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ นัยน์ตาสีฟ้าเข้มลึกเรียวหนึ่งจ้องมองไปยังชายที่ดูไม่น่าไว้วางใจผู้นั้นอย่างไม่ไว้วางใจ

ชายชราที่รับรู้ถึงสายตาของชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ ก่อน

จะกระเถิบเก้าอี้เข้าไปใกล้

“ระบอกลือว่าเป็นระบำพื้นเมืองของที่นี่ ชาวคานินบาลเชื่อว่า ผู้ที่ร่ายรำกลือได้ เปรียบเสมือนบุตรของพระเจ้า งดงามดั่งบุปผา อันตรายดั่งยาพิษ **นักระบำผู้นั้นคือโอเมก้ากลืนไฮยาซินธ์**”

“ดอกไม้มิพิษอย่างนั้นสินะ” คาริซพิมพ์คำกับตัวเองขณะที่ สายตาจับจ้องไปยังนักระบำนั้นๆ คงเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้ผู้คน สนใจการแสดงนี้มากมาย

ขณะที่อัลฟาหนุ่มตกลอยในภวังค์ความคิด ชายชราค่อยๆ ไน้ม ตัวเข้าไปใกล้

“โอเมก้ากลืนดอกไฮยาซินธ์ คือความอันตรายในความงาม มีกลิ่นหอมเฝ้าวนอย่างยิ่งในเวลากลางคืน บ้างว่าคล้ายถูกมอมเมา ให้ดิ่งลงสู่ห้วงนิทรา บ้างว่าหากเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็จะลุ่มหลงจน ไม่อาจถอนตัว”

เสียงแหบกระด้างที่ข้างหูทำให้คาริซชะงักความสนใจจากการ แสดงตรงหน้า ก่อนจะชำเลืองมองชายชราอย่างไม่เข้าใจ เพราะ คู่แห่งโชคชะตาก็ไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์ได้ว่ามีอยู่จริง แต่ก็ยังมีผู้คนที่ยอมเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงเพื่อนักระบำเพียงคนเดียว

“อันตรายเช่นนั้น ใครจะยอมเสี่ยงชีวิต”

“มีอัลฟาร่ำรวยหลายตระกูลยอมทุ่มเงินเป็นล้านยวน เพื่อที่จะได้รับชมการแสดงจากนักระบำผู้นั้นแบบส่วนตัว”

“แม้ว่าอาจจะได้กลิ่นพิษนั้นหรือ”

“ของสวยงามที่ทั้งหายากและอันตราย ใครเขาก็อยากลิ้มลอง กันทั้งนั้น” ชายชรายกยิ้มมุมปากขณะเคาะปลายนิ้วเหยว่ยย่นที่โต๊ะ เป็นจังหวะ พลางสังเกตอาการของอัลฟาหนุ่มตรงหน้า

“พ่อหนุ่ม หากชีวิตน่าเบื่อเกินไป **โรงระบำดามิตริ ยินดี ต้อนรับ**”

คาริซเลิกสนใจคำพูดไร้สาระและหันกลับไปมองนักระบำชาย

คนนั้นอีกครั้ง ร่างสูงปล่อยความรู้สึกให้ผลิตเฟลินไปกับจังหวะการเต้นที่พลั้วไหว สะโพกที่ส่ายไปมาตามจังหวะนั้นดูเย้ายวนจนเขาเผลอลื่นน้ำลายอีกใหญ่ ความรู้สึกบางอย่างที่ก่อตัวขึ้นมาตามสัญชาตญาณภายในกำลังเรียกร้องให้เขาอยากครอบครอง

เขาขมวดคิ้วมุ่น ในขณะที่มือกำเข้าหากันแน่นและสั่นไหวราวกับกำลังข่มอารมณ์แปลก ๆ ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนตลอดชีวิตให้สงบลง การตอบสนองจากร่างกายทำให้คาริซต้องเบนหน้าไปทางอื่น ทำให้เขาเห็นว่าที่นั่งด้านข้างของตนว่างเปล่าเสียแล้ว

จนเมื่อแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์ลับขอบฟ้า การแสดงของนักระบำผู้นั้นก็จบลง นัยน์ตาคมเหลือบมองนักระบำที่เดินออกจากวิหารไปพร้อมกับผู้รักษาความปลอดภัยหลายนายจนลับสายตา

คาริซก้มมองมือตัวเองที่ขึ้นไปด้วยเหงื่ออย่างไม่เข้าใจ เขาถอนหายใจออกมาแรง ๆ ก่อนลุกเดินออกจากงานเมื่อโทรศัพท์มือถือแสดงเบอร์ของเลขาฯ คนสนิทขึ้นมา

“เอริเป็นเลขาฯ ให้เอริขับให้ก็ได้ค่ะ” หญิงสาววัยยี่สิบ ปลาย ๆ มองไปทางเจ้านายอย่างเกรงใจ แม้เธอจะเป็นผู้หญิง แต่ก็เป็นอัลฟ่า ความสุภาพบุรุษของเจ้านายมักจะทำให้เธอลำบากใจอยู่เรื่อย

“ไม่เป็นไร ยังไงคุณก็เป็นผู้หญิง” คาริซตอบโดยที่สายตายังมองตรงไปที่ถนนด้านหน้า

“งานสนุกไหมคะคุณคาริซ”

“ก็ไม่แย่” เขายักไหล่

“คุณพูดอย่างนี้ แสดงว่าต้องมีอะไรน่าสนใจแน่ ๆ ใช่มั้ยคะ”

เมื่อได้ยินว่าคาริซตอบอะไรเอริกาก็เริ่มจับสังเกตได้ หากเป็นงานทำนองนี้จะต้องมีแค่คำว่า ‘ไม่สนุก’ หรือ ‘น่าเบื่อ’ เท่านั้นแหละที่จะหลุดออกมาจากปากเจ้านายเธอ

“คุณรู้จักโรงระบำดามิตทรีไหม”

“ทำไมหรือคะ คุณไม่ชอบเที่ยวแบบนั้นนี่คะ”

เขาเหลือบมองเลขาฯ แวบหนึ่ง “คำว่า ‘แบบนี้’ ที่คุณว่า หมายถึงขายบริการหรือ”

“เอริได้ยินมาว่าเป็นอย่างนั้นนะคะ”

ตลกติกของคืนนี้แน่นอนว่าคาริซไม่อาจชมตาหลับได้ ภาพ

นักระบำเจ้าของดวงตาสีเขียวยังคงติดอยู่ในความคิดของเขา ชายหนุ่มลืมหูลืมตาตื่นขึ้นมากลางดึก เขาขยับท่อนแขนแข็งแรงขึ้นมากายหน้าผาก นัยน์ตาสีฟ้าเหม่อมองเพดานห้อง จากที่ได้คุยกับเอริก้า โรงระบำดามิตทรีอยู่ในย่านที่ไม่ไกลจากใจกลางเมืองสักเท่าไร

อัลฟ่าหนุ่มขยับตัวขึ้นนั่งเอนหลังพิงกับหัวเตียงใหญ่ เสยผมสีดำสนิทที่หล่นลงมาปรกหน้าขึ้นไปอย่างหงุดหงิดขณะถอนหายใจออกมาอีกครั้ง ซึ่งน่าจะเป็นครั้งที่ล้านในคืนนี้

“เฮ้อออ”

สุดท้ายคาริซก็ตัดสินใจขับรถออกมากลางดึกเพื่อไปยัง

โรงระบำแห่งนั้น และไม่นานนักรถก็แล่นเข้าสู่ย่านแห่งแสงสี หรือที่หลายคนเรียกย่านนี้ว่า **ย่านแสงสีแดง** เพราะตลอดทั้งสองข้างทางของถนนเต็มไปด้วยแสงไฟหลากสี โดยเฉพาะแสงไฟสีแดงจากร้านอาหาร ผับ บาร์ ที่หน้าร้านมีชายหญิงนั่งน้อยหม่นน้อยกำลังใช้เรือนร่างวาดลวดลายไปตามจังหวะเพลง

เมื่อขับมาจนสุดถนน นัยน์ตาคมก็มองเห็นตึกหนึ่งทีด้านหน้าเป็นประตูกระจก ป้ายสีแดงด้านบนของร้านเขียนระบุเอาไว้ว่า *Da mystery*

หลังจอดรถเสร็จเขาไม่รอช้า รีบตรงไปที่โรงระบำทันที จากประตูกระจกด้านหน้าร้านทำให้คาริซมองเห็นว่าด้านในออกแบบให้

เป็นโถงกว้างและมีเวทีสำหรับการแสดงตั้งอยู่ตรงกลาง แต่ดูเหมือนว่าการแสดงของวันนี้จะจบลงไปแล้ว

คาริซเริ่มสำรวจดูโดยรอบ เห็นว่ายังมีอีกตึกหนึ่งที่ยังสร้างแยกออกมาไม่ไกลกันนักยังเปิดไฟเอาไว้ เมื่อเขาเดินเข้าไปใกล้ ๆ ตึกนั้นเสียงที่เล็ดลอดออกมาจากหน้าต่างห้องรับรองเล็ก ๆ ก็สามารถบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่าคนภายในห้องกำลังทำกิจกรรมแบบไหนกันอยู่

‘ที่นี่ไม่ต่างจากสถานที่ขายบริการเลยสักนิด นักระบำคนนั้นขายเรือนร่างจริง ๆ ลินะ’

เจ้าของเรียวยาวเดินสำรวจไปทั่วโรงระบำ ก่อนจะชะงักไปเมื่ออยู่ ๆ ก็ได้กลิ่นหอมบางอย่างโชยมา กลิ่นหอมอ่อน ๆ จากดอกไม้บางชนิดที่คล้ายกำลังเชิญชวนให้ค้นหา เป็นกลิ่นหอมที่ถูใจเขามากยิ่งกว่าทุกกลิ่นที่ผ่านมา

อัลฟานัยน์ตาสีฟ้ารีบมองไปตามต้นทางของลมซึ่งพัดมาจากซอกเล็ก ๆ ที่ค่อนข้างเปลี่ยว มีเพียงแสงไฟจากเสาไฟฟ้าหนึ่งต้นให้แสงสว่าง แต่นั่นไม่ได้ทำให้เขาเกิดความลังเลแม้แต่น้อย คาริซรีบก้าวเดินตามกลิ่นหอมนั้นไปทันที

ดวงตาเฉียบคมกวาดมองไปตามบ้านเรือนที่สร้างติดกันเป็นทางยาว บ้างก็เปิดไฟ บ้างก็มีดสนิท เขาชะงักท่าเล็กน้อยเมื่อมีหนูตัวเล็กวิ่งตัดหน้าไป ที่อยู่อาศัยในย่านนี้ไม่ได้หรูหราเหมือนกับที่พักของเขา แต่นั่นก็ไม่ได้ถึงขนาดน่าสมเพชเท่าไรหรอก แค่อาจจะต้องได้รับการดูแลมากกว่านี้

สิ่งที่น่าสมเพชยิ่งกว่าคือการกระทำของเขาตอนนี้ต่างหาก อย่างกับสุนัขตัวผู้ที่เดินตามกลิ่นสุนัขตัวเมียยังงี้ยังงั้น

แต่กลิ่นหอมที่ยิ่งชัดเจนมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เขาไม่อาจรือจิ่งรีบเร่งฝีเท้าก้าวต่อไปต่อ และในที่สุดเท้าในรองเท้าหนังเงาราคาแพงก็มาหยุดลงตรงต้นไม้ใหญ่หน้าประตูตึกหลังหนึ่ง ห้องพักบนชั้นสองเปิดไฟเอาไว้อยู่ เขาได้ยินเสียงเพลงที่คล้ายว่าจะเป็นเสียงจากกล่อง

ดนตรีดังออกมาเบาๆ จากหน้าต่างที่เปิดกว้าง

กลิ่นหอมมันโชยมาจากหน้าต่างห้องนั้นไม่ผิดแน่ นัยน์ตาสีฟ้าจ้องไปที่ร่างเจ้าของห้องซึ่งยืนหันหลังให้หน้าต่าง มือเรียวเล็กถือกล่องดนตรีและกำลังหมุนตัวโยกย้ายไปตามจังหวะเพลง คาริซหายใจสะดุดไปจังหวะหนึ่งขณะคนคนนั้นกำลังหันมา เมื่อแก้วตาสีเขียวมรกตปรากฏให้เห็นอีกครั้ง...

คาริซไม่เคยรู้มาก่อนว่า กลิ่นดอกไฮยาซินธ์หอมถึงเพียงนี้

ใบหน้าหล่อเหลาเนี้ยค่างยามมองภาพตรงหน้า รวากับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวถูกทำให้ช้าลง นักระบำผู้นั้นมีใบหน้าสวยได้รูปพร้อมกับเครื่องหน้าอันงดงาม ดวงตาเรียวยาวดูเยือกหยิ่งราวกับเหยี่ยว ยามที่แพขนตาหนาเรียวเส้นสวยหลุกกะพริบแผ่วเบา ปลายจมูกโด่งคมชัดรับกับริมฝีปากสีอ่อนที่กำลังยกยิ้มให้กล่องดนตรีสีแดงในมือ คนตรงหน้ามีเสน่ห์ดึงดูดอย่างน่าเหลือเชื่อ

สายลมเย็นยามกลางวันพัดผ่านทำให้นัยน์ตาสีเขียวมรกตหริ่งเล็กน้อย ก่อนที่เจ้าของใบหน้านางงามจะหันขวับไปมองยังได้ต้นไม้ใหญ่เมื่อได้กลิ่นหอมบางอย่างโชยมาตามลมเช่นกัน ยามที่ทั้งคู่ได้ประสานสายตา อัลฟาหนุ่มนั่งจ้องราวกับถูกอีกฝ่ายสะกดเอาไว้เมื่อเพ่งพินิจใบหน้านางงามหมดจดเต็มตา คาริซสามารถพูดได้อย่างเต็มปากว่า ทั้งชีวิตนี้ไม่เคยเจอใครงดงามได้เท่าคนคนนี้อีกแล้ว

แต่ธรรมชาติไม่เคยรังสรรค์สิ่งสวยงามขึ้นมาโดยไร้พิษสง

Chapter 2

ใจกลางเมืองคานินบาลเต็มไปด้วยตึกสูงมากมายและถูกห้อมล้อมด้วยเมืองเล็ก ๆ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นที่อยู่อาศัย การตกแต่งที่เน้นสีสันผสมผสานไปกับสถาปัตยกรรมกอทิกเก่าแก่ เพื่อให้บรรยากาศของเมืองมีมนตร์ขลัง ดูคลาสสิกมากยิ่งขึ้น

ตึกบริษัทผลิตไฟฟ้าที่มีเครือข่ายครอบคลุมไปทั่วทุกประเทศสร้างขึ้นบนถนนสายหลักบริเวณใจกลางเมืองคานินบาล การออกแบบรูปทรงของตึกถูกคิดมาอย่างดีเพื่อให้กลมกลืนไปกับสภาพแวดล้อมและวัฒนธรรมของที่นี่ ด้านหน้าตึกเป็นถนน มีวงเวียนสำหรับวนรถตรงกลางมีรูปปั้นนักระบำถือแทมบูรีนหรือระบำกลีอา การร่ายรำอันเป็นเอกลักษณ์ของชาวคานินบาล

ผู้บริหารคนใหม่ที่ได้รับมอบหมายให้ดูแลบริษัทต่อจากบิดานั่งอยู่ในห้องทำงานส่วนตัวชั้นบนสุดของตึกสูง หน้าต่างบานใหญ่ภายในห้องทำให้สามารถมองเห็นวิวของเมืองคานินบาลจากมุมสูงได้อย่างชัดเจน แต่เหมือนว่าความสนใจของร่างสูงจะไม่ได้อยู่ที่งานตรงหน้าเลยสักนิด มือหนาหมุนปากกาเล่นราวกับกำลังคิดอะไรอยู่

ในใจ สายตาของเขาจับจ้องไปที่รูปปั้นใหญ่ด้านนอก พลังคิดถึงนัก
ระบำเจ้าของนัยน์ตาสีเขียวที่ได้เจอเมื่อคืนก่อน

เอริก้ามองเข้าไปในห้องทำงานของผู้เป็นเจ้านาย หลังจากที
คาริซกลับจากงานเลี้ยงคืนนั้นก็มักจะมีอาการเหม่อลอยบ่อยครั้ง
อย่างเช่นตอนนี้ อีกทั้งยังชอบถามคำถามแปลกๆ เกี่ยวกับโอเมก้า
อยู่เสมอ จากที่แต่ก่อนไม่เคยสนใจเรื่องพรรคนี้เลยด้วยซ้ำ

ด้วยความสงสัยและเป็นห่วงที่คับข้องใจมาหลายวันเอริก้าจึง
ตัดสินใจลุกจากเก้าอี้ และตรงไปที่ห้องทำงานของคาริซในทันที

ก็อกๆๆ

เธอเคาะประตูกระจกเบาๆ สองสามครั้งเป็นการขออนุญาต
เมื่อเห็นว่าเจ้านายยังคงนั่งใจลอย ไม่มีสติญาณตอบรับ เธอจึงถือ
วิสาสะผลักประตูเข้าไปด้านใน

“กำลังคิดถึงโอเมก้าคนที่คุณถามถึงบ่อยๆ อยู่หรือคะ” เอริก้า
พูดขณะเดินเข้ามาในห้อง เธอนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่ ก่อนจะ
เท้าแขนกับโต๊ะด้านหน้าและโน้มตัวเข้าไปใกล้

คาริซคล้ายกับถูกปลุกขึ้นมาจากฝันกลางวัน นัยน์ตาสีฟ้าถึง
กับกระตุกไปเล็กน้อย เขายกมือขึ้นมากุมขมับ นวดเบาๆ ก่อนจะ
ถอนหายใจออกมา

“เปล่า”

ท่าทางของคาริซทำให้เอริก้ายกย้ม เธอเลื่อนเก้าอี้เข้าไปใกล้ๆ
ผู้เป็นเจ้านายก่อนจะกระซิบเบาๆ “โหยหาอยากครอบครองจน
กระวนกระวายไม่เป็นตัวเองแบบนี้ เอิริเองก็เคยเป็นค่ะ”

อัลฟ่าหนุ่มที่ตอนแรกนั่งกุมขมับอยู่ถึงกับเงยหน้าขึ้นมามอง
ท่าทางของคาริซทำให้เอริก้าอมยิ้ม เพราะนั่นแสดงว่าสิ่งที่เธอคาด
เดาเอาไว้ในใจนั้นถูกต้อง

“ตอนเอริเจอภรรยาที่เป็นคู่แห่งโชคชะตาครั้งแรก...”

“คู่แห่งโชคชะตา?” คาริซเลิกคิ้วถาม

“แม้มีคนบางกลุ่มในเซวาเรียที่ไม่เชื่อเรื่องนี้ แต่เพราะเอริเจอ กับตัวเองเลยเชื่อกะ”

ความจริงแล้วยังไม่มีวิทยาศาสตร์แขนงใดพิสูจน์ได้ว่าคูแห่ง โชคชะตามีอยู่จริง มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่จะรับรู้ความรู้สึกของกัน และกันได้ แต่การที่จะเจอคูแห่งโชคชะตาของตัวเองนั้นเป็นเรื่อง ที่ยากมาก หรือเรียกว่าแทบเป็นไปไม่ได้เลย ทำให้คนบางกลุ่มใน เซวาเรียที่หัวสมัยใหม่คิดว่าเป็นเพียงความเชื่อลมๆ แล้งๆ เท่านั้น

คาริซกอดอกมองเอริก้านิ่งๆ ไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เพราะ ความจริงการที่ยังไม่ได้เจอคูแห่งโชคชะตาไม่ได้จะต้องด่วนสรุปไป ว่าเขาคนนั้นไม่มีอยู่จริง ทว่าเห็นอาการที่น่าสมเพชของตัวเองอย่าง ตอนนี้อย่างนี้แล้ว ก็คงจะต้องศึกษาเรื่องนี้เพิ่มเติมไว้บ้าง

“แล้วอาการที่ฉันเป็น มีวิธีรักษาไหม”

คำถามนั้นทำให้เอริก้ายิ้มออกมาอีกครั้ง “มีค่ะ แน่แน่นอนว่า คือหลังจากที่คุณได้บอนด์เขา”

สีหน้าตกใจของคาริซทำให้เอริก้าหัวเราะในลำคอ เธอหรีดามองเจ้านายก่อนริมฝีปากที่แต่งแต้มด้วยลิปสติกสีแดงสดจะค่อยๆ คลี่ยิ้ม

“ฉันอยากให้คุณได้ลองสัมผัสความรู้สึกนั้นจริงๆ เลย...เรียกว่าคุณจะสุขอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนเลยคะ รวากับได้ขึ้นสวรรค์”

ร่างสูงรับรู้ได้ทันทีโดยสัญชาตญาณว่าเอริก้ากำลังหมายถึงเรื่องอะไร

“หากไม่ได้บอนด์?”

“หากอาการมันกระทบชีวิตประจำวันมากเกินไป คุณควรจะ ต้องพบแพทย์ อย่างเช่นตอนนี้ คุณดูเหมือนคนนอนไม่หลับมา หลายคืน แต่ความจริงคุณไม่เห็นต้องอดทนเลย ตระกูลผู้ดีอย่างคุณ แค่นั่งเฉยๆ ก็คงมีแต่คนอยากจะวิ่งเข้าหา ยิ่งโอเมก้าที่เป็นคูแห่ง โชคชะตาแล้วด้วย หากเป็นฉันคงไม่มัวมาเสียเวลานั่งกระวนกระวาย

อย่างนี้หรือค่ะ ฉันจะเอาเขามาให้ได้”

โรงระบำดามิตทรีในคำคืนนี้ครึกครื้นเป็นพิเศษ เหล่าชายหนุ่มตระกูลผู้ดีที่ชอบดื่มด่ำความอภิรมย์ต่างเดินทางมาที่แห่งนี้ด้วยจุดหมายเดียว พวกเขาวางเงินเสนอราคาแข่งขันกันเพื่อเข้าชมการรำรำของโอเมก้ากลีนดอกไฮยาซินธ์ การแสดงอันศักดิ์สิทธิ์และงดงามจนเป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งคานีบาล

แน่นอนว่าหนึ่งในนั้นคือ **คริสเตียน กูเรียน** อัลฟาหนุ่มเจ้าของผสมสีฮาเซลและนัยน์ตาสีรัตติกาลก็ไม่พลาดการแสดงในคำคืนนี้เช่นกัน

“ดูนั่น คริสเตียน กูเรียน ฉันจะไม่เข้าใจพวกคนรวยที่ยอมเสี่ยงชีวิตกับเรื่องอะไรแบบนี้ งามาย คู่แห่งโชคชะตาอะไรมันมีอยู่จริงที่ไหนกัน”

กลุ่มชายสองสามคนในวงเหล้าต่างพูดคุยกันอย่างออกรสขณะมองไปทางอัลฟาหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ตามฉบับอัลฟาตระกูลชั้นสูงที่ยืนสูบไปป่อยู่ไกล ๆ

ชายคนหนึ่งในนั้นยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจก่อนจะกระดกแก้วน้ำเมาขึ้นดื่ม “จากที่ดูก็พอจะได้ว่าคืนนี้คนที่ได้เข้าชมการแสดงของไฮยาซินธ์คงไม่พ้นคริสเตียนแน่ ๆ แกว่าเขาจ่ายไปเท่าไร”

“ตระกูลกูเรียนร่ำรวยจากการค้าขายส่งออก จ่ายเป็นหมื่นเป็นแสนยวคงไม่คณนามือหรือ หากคืนนี้เกิดได้สบตาไฮยาซินธ์แล้วบังเอิญเป็นคู่แห่งโชคชะตาก็คุ้มค่าไม่ใช่นะหรือ”

“คุ้มหรือไม่ ก็ขึ้นอยู่กับว่าไฮยาซินธ์จะงดงามอย่างที่เลื่องลือหรือเปล่าต่างหาก”

“แค่เป็นดอกไม้งามที่ถูกซ่อนอยู่ในปราสาทสูง ก็เพียงพอที่ผู้คนจะอยากครอบครองแล้ว”

“ดูนั่น...มีผู้ดีไม่กลัวตายหน้าใหม่มาเข้าร่วม” ชายอีกคนรีบใช้

แขนสะกิดเพื่อนที่นั่งอยู่ข้างๆ และพยักพเปิดไปทางประตู

“ทายาทคนโตของตระกูลแอสวู้ดส์มาที่นี่”

เจ้าของร่างสูงโปร่งกลับมาที่ย่านแสงสีแดงอีกครั้ง เขาหยุดยืนอยู่หน้าโรงระบำที่เคยมาเมื่อหลายคืนก่อน แต่ในค่ำคืนนี้เป็นคืนสุดท้ายที่จึงเนื่องแน่นไปด้วยผู้คน que เดินเข้าเดินออกไม่ขาด อีกทั้งตลอดถนนทั้งสายที่เขาขับรถผ่านก็ยังมีนักดนตรีเปิดหมวก และนักระบำล้อมวงกันเต้นและบรรเลงดนตรีอย่างสนุกสนาน

คาริซเดินเข้ามาในโรงระบำที่ตกแต่งด้วยโคมไฟสีเข้มสลักกับผ้าไหมสีแดง บริเวณด้านหน้าเป็นโต๊ะสำหรับนั่งดื่มสังสรรค์ ถัดไปอีกหน่อยถูกเว้นไว้เป็นเวทีสำหรับนักระบำ รอบด้านมีแต่เสียงของผู้คนตะโกนคุยกันโหวกเหวกแข่งกับเสียงบรรเลงจากวงดนตรีจนเกิดเป็นเสียงอื้ออึงน่าปวดหู ความวุ่นวายที่น่าปวดหัวนี้เป็นอีกเหตุผลที่คาริซไม่ชอบบรรยากาศงานรื่นเริงสักเท่าไร

คาริซเดินตรงไปยังบริเวณที่มีผู้คนยืนออกันอยู่โดยไม่สนใจสายตาผู้คนรอบข้างที่มองมาแม้แต่น้อย เขาสนใจแค่เป้าหมายเพียงอย่างเดียวคือนักระบำผู้นั้น คาริซหยุดยืนสังเกตการณ์ตรงข้ามชายตัวที่มีผู้คนยืนออกและเบียดเสียดกันอยู่

“แขกคนพิเศษของไฮยาซินธ์ในค่ำคืนนี้ คริสเตียน กูเรียน”

เมื่อมีเสียงประกาศชื่อผู้โชคดีผู้คนรอบด้านก็ต่างให้ร้องอย่างเสียงตาย ก่อนจะพากันแยกย้ายไปจากบริเวณนั้น หลังจากที่ถูกชนเริ่มทยอยเดินออกไป คาริซก็ได้เห็นชายชราที่ยืนอยู่ในซุ้ม

‘คุณลุงที่เข้ามาทักในคืนนั้น ทำงานในโรงระบำนี่เองสินะ’

ร่างสูงรีบเดินไปยังโต๊ะขายตัวอย่างไม่รอช้า และทันทีที่ชายชราเงยหน้าขึ้นมาสบตากก็ถึงกับยกยิ้ม

“เฝ้าพ่อหนุ่ม คืนนี้ตัวขมการแสดงขายหมดแล้ว การแสดงของไฮยาซินธ์จะมีอีกครั้งในอีกสองวันข้างหน้า หากต้องการซื้อตัวจะต้องมาก่อนเวลาสักสองชั่วโมง จ่ายเท่าไรก็ได้ตามที่ต้องการ

เพราะคนที่ตัดสินใจว่าใครจะได้เข้าชมคือคุณนายชาลอตเจ้าของโรง
ระบำเท่านั้น”

คาริซยืนฟังชายชราพูดจนจบ ก่อนจะพยักพยิตไปทางทายาท
ตระกูลกูเรียนที่เดินตามพนักงานคนหนึ่งเข้าไปทางห้องรับรองซึ่งมี
ผ้าม่านสีแดงปิดเอาไว้

“คืนหนึ่งรับแขกคนเดียวเองหรือ แล้วคนนั้นจะออกมาเมื่อไหร่”

“ไม่มีกำหนด ไม่แน่อาจใช้เวลาทั้งคืน”

คาริซขมวดคิ้วไม่พอใจ เมื่อคิดว่าคนอื่นจะได้มองดวงตาสีสวย
คู่ นั้นใกล้ ๆ ก็รู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูก แต่ในเมื่อคืนนี้เขามา
ไม่ทันเวลา จึงทำได้เพียงเดินไปนั่งที่โต๊ะว่างตัวหนึ่งและรอเครื่องดื่ม
มาเสิร์ฟ นัยน์ตาคมจ้องเขม็งไปทางประตูที่มีม่านสีแดงปิดไว้ ซึ่งเป็น
ทางที่พนักงานพาคนตระกูลกูเรียนเดินเข้าไปก่อนหน้านี้

กระทั่งเวลาผ่านไปราวชั่วโมงกว่าแล้วทายาทตระกูลกูเรียนก็
ยังไม่ออกมา ชายหนุ่มเคาะปลายนิ้วเรียกกับโต๊ะเป็นจังหวะขณะที่
มองไปยังม่านสีแดงผืนนั้นอย่างอดทน แม้บรรยากาศของโรงระบำ
จะครึกครื้น แต่คาริซไม่ได้รู้สึกเพลิดเพลินกับมันเท่าไร เพราะบท
สนทนาจากผู้คนโดยรอบที่ต่างพูดถึงนักระบำกลืนดอกไฮยาซินธ์
ไม่หยุดหย่อน

“คริสเตียน กูเรียน เข้าไปนานกว่าทุกคนที่ผ่านมา”

“หรือบางทีไฮยาซินธ์จะเจอคู่แห่งโชคชะตาแล้ว”

“หากอีกชั่วโมงหนึ่งไม่ออกมา สงสัยว่าเขาคงจะได้ชมระบำ
ทั้งคืน”

“แกแน่ใจหรือว่าแค่ชมระบำ ฮ่า ๆ”

ร่างสูงกอดฟั้นกรอดเมื่อได้ยินเสียงของผู้คนที่ต่างพูดคุยกัน
สนุกปาก แค่ดอกไม้งามที่ต้องตาต้องเป็นที่ต้องใจใครอีกหลายคน
ก็หงุดหงิดมากพออยู่แล้ว ยิ่งพอคิดว่าเจ้าของดวงตาสีมรกตที่ทำให้
เขานอนไม่หลับอยู่หลายคืนกำลังจะตกเป็นของผู้อื่น...

คาริซลูกพรอดจนแก้อึดล้มลงไปกระแทกพื้นเสียงดัง ทำให้หลายคนที่นั่งอยู่รอบบริเวณหันมามองเขาเป็นตาเดียว กลิ่นฟีโรโมนอัลฟ่าเข้มข้นคล้ายกลิ่นไม้ซีดาร์แผ่กระจายไปโดยรอบ ก่อนเจ้าตัวจะสาวเท้าไปยังทางที่ถูกม่านสีแดงปิดเอาไว้ท่ามกลางสายตาของทุกคน

มือนาเลิกม่านขึ้นอย่างไม่รอช้า เผยให้เห็นห้องรับรองหลายห้องที่อยู่ด้านใน

“หะ ห้องรับรองทางนี้ใช้สำหรับรับแขกที่ซื้อบริการนักระบำเท่านั้นครับ”

ร่างสูงถูกขัดจังหวะโดยพนักงานเบต้าชาย นัยน์ตาสีฟ้าคม เข้มปรายมองอีกฝ่ายที่เริ่มมีท่าทางสั่นก๊วจากกลิ่นฟีโรโมนของเขา ก่อนจะเงยหน้ามองตรงไปยังห้องรับรองด้านในสุดที่ถูกปิดสนิทและมีแสงไฟจากด้านในลอดออกมาตามซอกประตู

“หลีก!” คาริซตะคอกเสียงแข็ง

ความโกรธผสมรวมความไม่พอใจต่างประดังประเดเข้ามาจนทำให้ร่างกายเริ่มเดือดรากับถูกไฟลุม มือใหญ่ดันไหล่พนักงานจนฝายนั้นเซเพื่อให้อยห่างออกไป ก่อนจะเร่งฝีเท้าตรงไปยังห้องรับรองห้องนั้น

การกระทำมั่วทะลุของทายาทตระกูลผู้ดีทำให้แขกที่นั่งอยู่ภายในร้านหันไปสนใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น บ้างก็ชะเง้อคอมองตาม บ้างก็พากันไปยืนออกกันอยู่ตรงประตูทางเข้าห้องรับรองด้วยความอยากรู้อยากเห็น

โดยปกติแล้วเขาไม่ใช่คนใจร้อนและไม่มีการยาทเช่นนี้ แต่ความเป็นห่วงมากมายที่มีต่อเจ้าของดวงตาสีสวอย บวกกับความหงุดหงิดยามคิดว่านักระบำผู้นั้นจะต้องตกเป็นของใครคนอื่นมันทำให้ชายหนุ่มไม่สามารถทนต่อไปได้อีกแล้ว

คาริซเดินตรงเข้าไปด้านในเรื่อย ๆ เพียงแค่อีกไม่กี่ก้าวที่จะ

เดินไปหยุดอยู่ที่หน้าประตู จู่ๆ มันก็ถูกเปิดออกอย่างแรงจนคาริซชะงักงัน และมองไปยังชายสองสามคนที่กำลังหามร่างของ คริสเตียน ภูเขา ซึ่งสลบไสลไม่ได้สติออกมา ผู้คนที่ยืนมุงกันอยู่เห็นเหตุการณ์ก็เริ่มแตกตื่นและแสดงอาการหวาดกลัว

สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าบ่งบอกให้ทุกคนในที่แห่งนี้ได้รับรู้ว่า คริสเตียน ภูเขา ไม่ใช่คู่แข่งโชคชะตาของไฮยาซินธ์

คาริซแทบจะไม่ได้สนใจมันแม้แต่หน่อย ใครจะเป็นตายร้ายดี ยิ่งไปกว่านั้นในวินาทีนี้ เพราะเจ้าของนัยน์ตาสีฟ้าเงี้ยวค้างไปเมื่อได้เห็นบุคคลที่อยากเจอมาตลอดหลายวัน ใบหน้าของนักระบำปริศนามีผ้าไหมบางบดบังครึ่งหน้าอย่างเคย...ก่อนที่ประตูจะปิดลง เพียงแค่วินาทีเดียวที่ได้สบดวงตาสีเขียวมรกต พีโรโนโอเมก้าที่ส่งกลิ่นหอมเย้ายวนน่าค้นหาไหลออกมาจากห้องก็ปะทะใบหน้าหล่อเหลาเข้าอย่างจัง

‘ยิ่งโอเมก้าที่เป็นคู่แข่งโชคชะตาแล้วด้วย หากเป็นฉันคงไม่มัวมาเสียเวลานั่งกระวนกระวายอย่างนี้หรอกค่ะ ฉันจะเอาเขามาให้ได้’

คาริซนึกถึงประโยคของเอริก้าซ้ำๆ อยู่ในหัว ก่อนจะใช้เวลานี้ที่ทุกคนซุกมุน่วนวายผลึกประตูเข้าไป แต่กลายเป็นว่าภายในห้องรับรองกลับไร้ผู้คน หลงเหลือเพียงกลิ่นหอมจางๆ เพียงเท่านั้น

นัยน์ตาคมกวาดมองไปทั่วห้อง แต่อยู่ๆ ก็หยุดชะงักไปเมื่อเหลือบไปเห็นบางสิ่งที่ตกอยู่บนพื้น คาริซไม่รอช้าก้มลงไปหยิบสิ่งนั้นขึ้นมาพิจารณา ปลายจมูกโด่งได้กลิ่นหอมดอกไฮยาซินธ์ที่ติดอยู่บนสร้อยเส้นนี้ ร่างสูงมอมสร้อยข้อเท้าเส้นเล็กที่ประดับร้อยด้วยกระดิ่งทองและอัญมณีมรกตในมือหนึ่งงนราวกับตกอยู่ในมนตร์สะกดโดยไม่ทันเห็นสายตาของใครบางคนที่ย่อมมองเขาอยู่ตั้งแต่แรก

ภาพของคาริซอยู่ในสายตาใครคนหนึ่งที่ยืนหลบอยู่นอกหน้าต่าง ใครคนนั้นระบายยิ้มออกมาเมื่อเห็นว่าสร้อยเส้นนั้นตกไป

อยู่ในมือชายหนุ่มดังที่คาดเอาไว้

เขาจากไปพร้อมกับเสียงกระดิ่งจากสร้อยข้อเท้าอีกข้างที่สั้น
ไหวและดังเป็นจังหวะไกลออกไปเรื่อย ๆ

ซีเอลหันไปมองทางประตูห้องของตัวเองที่ถูกเปิดเข้ามา
ความจริงแค่เสียงกระดิ่งที่ดังมาให้ได้ยินก็พอจะเดาได้แล้วว่าเป็น
ใคร เมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทที่มาหาด้วยชุดระบำเต็มยศก็ได้แต่
ยกยืม

“ไฉ่ เลิกงานแล้วหรอ”

เจ้าของนัยน์ตาสีมรกตแสดงท่าทีเบื่อหน่าย ก่อนจะเดินเข้า
มาหาเขาและทิ้งสะโพกพิงกับขอบหน้าต่าง

“ทุกวันนี้ฉันไม่ต่างอะไรจากพวกตัมตุน”

ซีเอลมองเพื่อนสนิทที่มักจะบ่นด้วยประโยคอย่างเดิมทุกวัน
พลางปลดผ้าไหมบางที่ปกปิดใบหน้าเอาไว้ออกช้า ๆ

“ฉันอยากเป็นเพียงนักระบำที่ร่ายรำอย่างคนทั่วไป อยากใช้
ชีวิตปกติแบบไม่มีข้อแม้”

“อย่างนั้นแควรวรหนีออกไปประเทศอื่น” ซีเอลพูดขณะมอง
ใบหน้างดงามหมดจดของเพื่อน

ซินเธียชำเลืองมองเบต่านัยน์ตาสีดำสนิทแวบหนึ่งก่อนจะ
ส่ายหน้าเบา ๆ แล้วหันไปมองทิวทัศน์สวยงามยามค่ำคืนของเมือง
คานิบาลเบื้องหน้าอย่างเหม่อลอย

“คุณนายซาลอตมีพระคุณต่อเรา แกรู้”

ซีเอลนิ่งไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินประโยคนั้น นักระบำทุกคนที่
รู้ว่าคุณนายซาลอตซื้อตัวพวกเขาออกมาจากสถานที่สีเทาหรือที่
ชื่อ-ชายมนุษย์ แม้จะผิดกฎหมายทั้งผู้ซื้อและผู้ขาย แต่ทุกคนต่างรู้
กันว่าหากไม่ได้คุณนายซาลอต ก็ไม่รู้ว่าป่านี้นจะถูกส่งตัวไปที่ไหน
จะดีหรือจะแย่กว่าที่เป็นอยู่ตอนนี้ก็ไม่อาจรู้ได้ トラバได้ที่คุณนาย

ชาลอตยังไม่ขายพวกเขาต่อให้ใคร อย่างน้อยวันนี้ที่มีอาชีพ มีรายได้พอเลี้ยงชีวิต ยังสามารถลืมตาอ้าปากได้ ก็เป็นเพราะหล่อนที่ส่งเสียเลี้ยงดู หากมองในด้านของธุรกิจ นี่ก็เป็นเหมือนการลงทุน คุณนายชาลอตตมองนักระบำของเธอเป็นสินค้าทำเงิน สุดท้ายต่อให้อยากทำหรือไม่อยากทำก็ไม่มีสิทธิ์เรียกร้องอะไรอยู่ดี

แต่กับซินเธียนั้นค่อนข้างจะหนักกว่าคนอื่น ๆ เพราะคุณนายชาลอตรู้ว่าซินเธียแตกต่าง เขาทำเงินได้มากกว่านักระบำคนอื่นมากโข เธอคงไม่ปล่อยให้ซินเธียหลุดมือไปโดยง่าย นอกเสียจากซินเธียจะกลายเป็นอย่างโอเมก้าทั่ว ๆ ไป ไม่มีอะไรพิเศษ

“แล้วจะทำอย่างไรต่อไป”

“เหลือแค่ทางเดียวแล้ว”

เบต้าอย่างซิวเอลไม่ค่อยรับรู้ความยากลำบากของอัลฟ่าและโอเมก้ามากนัก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องกลิ่นฟีโรโมน คู่แข่งโชดชะตา การกัดคอ หรืออะไรก็ตาม ที่จริงเขาเคยหลงคิดว่ามันเป็นสิ่งวิเศษ แต่พอได้เห็นสิ่งที่ซินเธียต้องเผชิญมาตลอดก็นึกอยากขอบคุณที่ตัวเองเป็นเพียงคนคนหนึ่งที่แสนธรรมดา

“โลกนี้มีคนเป็นล้าน การที่จะได้พบคู่แข่งโชดชะตามันแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ซินเธีย”

เจ้าของโบหน้าเรียวสวยหันกลับมามองเพื่อนสนิทอีกครั้ง เปลือกตาสีน้ำผึ้งหลุบกะพริบเบา ๆ จนเห็นแพขนตางามอนเรืองเส้นสวย ที่มุมปากเรียวเล็กสีหวานปรากฏรอยยิ้มจาง

“แกอาจได้ยีนขาวดีจากฉันในเร็ววันนี้ก็ได้ซิวเอล”

Chapter 3

สองวันต่อมา

ทั้งวันนี้คาริซยังอยู่กับงานที่บริษัทจนไม่มีเวลาปลีกตัวออกไปไหนตั้งแต่เช้าตรู่จนกระทั่งถึงเวลาเลิกงาน เอริก้าที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะประจำตัวมองไปที่นาฬิกาแขวนผนัง เมื่อเห็นว่าเลยเวลาเลิกงานมาหลายชั่วโมงแล้วจึงเดินไปเคาะกระจกที่ประตูห้องของคาริซก่อนจะเปิดเข้าไป

“คุณคาริซ ยังไม่กลับบ้านหรือคะ”

ทันใดนั้นคาริซก็รีบเก็บสร้อยข้อเท้าเส้นเล็กไว้ในกระเป๋าด้านหลังเสื้อของเธอ ก่อนจะกระแอมไอเบา ๆ

“มีธุระนิดหน่อย”

เอริก้าหันตามองคาริซอย่างรู้ทันเมื่อเห็นอีกฝ่ายรีบร้อนเก็บสร้อยปริศนาเข้ากระเป๋าเสื้อ ดูเหมือนว่าธุระที่ว่าจะเป็นธุระสำคัญเสียด้วย

วันก่อนสำนักข่าวหลายสำนักลงรูปคาริซที่โรงระบำตามิตทริจนเป็นที่พูดถึงไปต่าง ๆ นานาว่า เจ้านายของเธอจะอินกับวัฒนธรรม

ที่คาบิบาลมากเป็นพิเศษ หากให้เธอเดาละก็เจ้าของสร้อยเส้นนั้น คงไม่พ้นนักระบำคนหนึ่งเป็นแน่

“อีกสองวันเราต้องกลับเขาวาเรียนะคะ บริษัทของคุณเอลตัน อยากเข้ามาคุยเรื่องแบบของโรงงานที่ต้องขยับขยายค่ะ” เอริก้า ย้ำเตือนเจ้านายอีกครั้ง เพราะเธอรู้ว่าช่วงนี้จิตใจคาริซไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวเท่าไร

“ฉันว่าจะเลื่อนวันกลับ เดี่ยวบอกคารอนให้จัดการเรื่องนี้แทน คุณกลับก่อนเถอะ”

เอริก้าได้แต่พยักหน้าเบาๆ ก่อนจะเดินออกมา สิ่งที่ทำให้เธอแปลกใจเป็นอย่างมากคือเจ้านายของเธอไหว้วานให้น้องชายช่วยดูแลแทน ซึ่งเป็นหนึ่งสิ่งที่ไม่ค่อยเกิดขึ้นบ่อยนัก

ก่อนหน้านี้พนักงานคนอื่นหรือแม้แต่เอริก้าเองก็พอเห็นวาคาริซมีคนคุยอยู่บ้าง เพียงแค่เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่ได้หวือหวา ด้วยบุคลิกที่ค่อนข้างจริงจังกับงาน ไม่ได้มีอารมณ์ขันเหมือนน้องชาย เขาถึงจนดูเย็นชา ทั้งยังเข้าสังคมไม่เก่งนัก จนบางครั้งดูเนิร์ดเกินไป ทำให้ชีวิตประจำวันของคาริซค่อนข้างน่าเบื่ออย่างที่หลายคนว่า พวกเหล่าชายหญิงรักสนุกที่ผ่านเข้ามาในชีวิตก็ค่อยๆ เจียบหายไปเอง

คาริซนั่งรอจนเอริก้าเดินออกจากห้องไปจึงติดต่อหาน้องชาย ฝ่าฝัด และไม่นานนักคนปลายสายก็กดรับด้วยน้ำเสียงอารมณ์ดี

“ไงครับพี่ชาย”

“ฉันว่าจะเลื่อนวันกลับ ระหว่างนี้บริษัทที่เขาวาเรียนเขาก็จัดการไปเลยแล้วกัน ฉันติดธุระนิดหน่อย”

“ธุระที่พี่ว่านี่คือไปนั่งดูระบำสินะ สำนักข่าวลงรูปพี่เต็มไปหมด” คารอนพูดด้วยน้ำเสียงล้อเลียน

“คนนี่ว่าที่พี่สะไภ่หรือยัง สวยไหม”

เมื่อได้ยินคำถามจากน้องชายคาริซก็หิบบสร้อยข้อเท้าสีทอง

ออกมาจากกระเป๋าเสื้อ เขามองสร้อยข้อเท้าที่ประดับด้วยอัญมณี สีเขียวในมือพลางคิดถึงเจ้าของใบหนังดงามแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจ เพราะคำตอบของคำถามนั้นเขาเผชิญหน้ากับมันอยู่หลายคืนขนาดที่ว่ากินไม่ได้นอนไม่หลับ

“...”

ความเจ็บจากพิษายทำให้คารอนหัวเราะลั่น แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ได้ทำให้คาริซสะทกสะท้าน เพราะความสนใจทั้งหมดไปอยู่ที่สร้อยสีทองตั้งแต่ผู้เป็นน้องชายถามถึงนักระบำผู้นั้นตั้งนานแล้ว อัลฟ้านัยน์ตาสีฟ้ามองสิ่งนั้นนิ่งงัน ได้นิ้วโป้งเบาๆ บนผิวอัญมณี เมื่อดางอย่างใจลอย

“คารอน”

น้ำเสียงจริงจังจากคาริซทำให้ปลายสายที่หัวเราะอารมณ์ดี ในทีแรกค่อยๆ เจียบลง

“เขาเป็นคู่แห่งโซคชะตาของฉัน”

คาริซมาถึงโรงระบำก่อนเวลาสองชั่วโมงตามที่ชายชรา คนนั้นได้บอกเอาไว้เมื่อหลายวันก่อน เรียวขายาวก้าวไปต่อคิวตรงจุดขายตั๋วอย่างไม่มีริรอ นัยน์ตาสีฟ้ามองอัลฟาชายแต่งตัวภูมิฐาน คนหนึ่งในมือของคนผู้นั้นถือเงินปึกหนา มองดูคร่าวๆ คาดว่าราวๆ แสนยวนย่นให้แก่คุณลุงคนขายตั๊ก่อนจะเดินออกไป

“วันนี้มาเร็วนี้พ้อหนุ่ม”

คุณลุงกอดอกมองไปยังลูกชายตระกูลแอสวู้ดส์ที่ต่อคิวอยู่อย่างขี้อึมๆ แต่คาริซไม่ได้ทักทายอะไรกลับไป อัลฟาหนุ่มรอนจนกระทั่งมาถึงคิวของตัวเองถึงยื่นซองเงินหลายซองให้แก่อีกฝ่าย ซึ่งมันมากพอที่จะเรียกสายตาของผู้คนแถวนั้นให้หันมามอง

“สามแสนยวน”

คาริซหัวแขนกับโต๊ะด้านหน้า นัยน์ตาสีฟ้าเปล่งประกายดุจัน

ออกมาแวบหนึ่ง ก่อนจะหยิบซองเงินอีกซองยื่นให้ชายชรา

“ส่วนนี้ของลุง ทำยังไงก็ได้ให้คืนนี้ผมได้เข้าไป”

คุณลุงคนขายตัวเล็กคิ้วมองเงินซองนั้นในมือคนตรงหน้า พร้อมกับยกยิ้มมุมปาก ก่อนจะเอื้อมมือไปปรับของสีน้ำตาลนั้นมาถือไว้ และโยนเบาๆ สองสามทีเพื่อวัดน้ำหนักจำนวนเงินที่อยู่ในซอง พอรู้สึกว่าน้ำหนักเป็นที่น่าพอใจก็ยกคิ้วให้อัลฟาหนุ่มเป็นนัยๆ ว่าตนยินดีรับข้อเสนอ

“รอฟังข่าวดีล่ะพ่อหนุ่ม”

ผู้คนในโรงระบำต่างพูดถึงจำนวนเงินที่ทนายทคนโตของตระกูลแอสวูดส์ได้ทุ่มจ่ายไปในคืนนี้ ทำให้พวกเขาต้องเปลี่ยนความคิดที่มีต่ออัลฟาหนุ่มใหม่ เพราะบางที คาริซ แอสวูดส์ ก็ไม่ได้ใช้ชีวิตน่าเบื่ออย่างที่ใครว่า เขาอาจเป็นหนุ่มนักรักคนหนึ่งเลยก็ได้

สุดท้ายในคำคืนนี้ชายผู้โชคดียี่ได้เข้าชมระบำกลีาก็ไม่ พลิกใฝ่ คาริซไม่ได้สนใจเสียงกระซิบกระซาบนิทานในตอนนั้นเขาสนใจเพียงแค่สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นหลังจากนี้เท่านั้น เรียวขายาวก้าวตามหลังคุณลุงชายตัวไปหยุดอยู่ที่ประตูห้องรับรองห้องเดิมที่เขาเคยมาเมื่อสองวันก่อน

“ขอเตือนเรื่องกฎอีกครั้ง นักระบำผู้นี้ไม่ได้ขายเรือนร่าง เพราะฉะนั้นให้เกียรติไฮยาซินธ์ ห้ามแตะต้องเขา”

เมื่อคาริซพยักหน้าคุณลุงก็เปิดประตูห้องรับรองให้เข้าไปด้านใน ร่มสูงมองสำรวจไปเรื่อย ๆ ขณะเดินไปรอบ ๆ ห้อง ก่อนจะหันไปหาคุณลุงคนเดิมที่ยืนมองเขาอยู่ตรงประตู

“หวังว่าการแสดงจากไฮยาซินธ์จะสร้างความประทับใจให้แก่คุณ”

คาริซมองบานประตูที่ค่อยๆ ปิดสนิท เขาเดินไปนั่งลงบนโซฟาตัวยาวสีแดงตรงกลางห้อง ภายในห้องนี้ตกแต่งอย่างหรูหรา

สมกับราคาที่ลูกค้าได้จ่ายไป พื้นปูด้วยกระเบื้องลายหินอ่อนขัดเงาแวบ บานกระจกรอบห้องเป็นกระจกทึบทรงสูงด้านบนโค้งมน ตรงมุมห้องทั้งสี่มุมมีเสาโรมันสีขาวที่สลักเป็นรูปทรงสวยงาม ด้านบนเพดานตรงกลางห้องมีแคนเดลิเยร์ที่ประดับด้วยเพชรห้อยระย้าลงมา

แสงจากแคนเดลิเยร์ค่อยๆ ถูกหรือล่งให้เป็นแสงสลัว เหลือเพียงแสงไฟสีส้มจากเชิงเทียนที่ตั้งอยู่รอบห้องช่วยให้แสงสว่างบรรยากาศในตอนนี้นำให้ร่างสูงเริ่มหายใจไม่ทั่วท้อง หัวใจของเขาเต้นแรงขึ้นจนได้ยินเสียงมันดังก้องอยู่ในชุดเจน และไม่นานนักประตูก็ถูกเปิดออกอีกครั้ง พร้อมกับกลิ่นหอมชวนให้หลงใหลโชนเข้ามาให้ได้เชยชม เสียงกระดิ่งอันเป็นเอกลักษณ์ของคนทีร็อคค่อยค่อยๆ ดังเข้ามาทำลายความเงียบสงัด

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลามองไปยังร่างเล็กซึ่งสวมผ้าคลุมสีเข้มปกปิดลายสวยงามอย่างประณีตเอาไว้ ผ้าผืนนั้นคลุมตั้งแต่ศีรษะยาวลงมาจนถึงหน้าแข้ง มีเพียงข้อเท้าที่สวมเครื่องประดับสีทองโผล่พ้นออกมาให้เห็น

หัวใจคริซเริ่มต้นรัวอย่างบ้าระห่ำเมื่ออีกฝ่ายเดินมาหยุดยืนตรงหน้าและเริ่มปลดผ้าคลุมออกอย่างช้าๆ เผยให้เห็นเรือนร่างสวยงามที่ปกปิดเอาไว้ด้วยเสื้อตัวเล็กจิ๋วที่แทบจะปิดอะไรไม่ได้เลยเสียด้วยซ้ำ กางเกงผ้าสีอ่อนก็มีเนื้อบางเบาพลั่วไหวไปตามลมจนอดที่จะจินตนาการถึงสรีระภายใต้เสื้อผ้าพวกนั้นไม่ได้

เขาพยายามข่มความรู้สึกบางอย่างภายในที่เริ่มร้อนระอุ มือหนากำเข้าหากันแน่นอย่างทรมาน ยิ่งเวลาที่ร่างบางก้มตัว ยอดอกสีอ่อนทั้งสองข้างที่ประดับด้วยจิวเวลล์กลมสีทองวิบวับก็ดึงดูดความสนใจของเขาได้เป็นอย่างดีจนไม่อาจละสายตา เอวเล็กคอดกั๊วไร้สิ่งใดปกปิดมีเพียงสร้อยคล้องเอวซึ่งร้อยติดไปกับจิวสเคิดอ เน้นให้เห็นกล้ามเนื้อหน้าท้องของคนใช้ร่างกายฝึกฝนอยู่เป็นประจำที่สวยงาม

กำลังพอดีโดดเด่นขึ้นมา

ร่างสูงหายใจสะดุดไปจังหวะหนึ่งยามได้สบตาร่างเล็กอีกครั้ง นัยน์ตาสีเขียวมรกตคู่นั้นกำลังเปล่งประกายลือแสงไฟระยิบระยับ ยิ่งกว่าอัญมณีเม็ดใดที่เคยเห็น แม้จะหงุดหงิดกับผ้าที่บดบังใบหน้า ส่วนล่างของอีกฝ่ายอยู่บ้าง แต่อารมณ์ปั่นป่วนก็สงบลงโดยพลัน เมื่อเจ้าของกลิ่นดอกไม้ไฮยาซินธ์เริ่มเขย่าแทมบูริน

ภายในห้องที่เคยเงียบสงัดก้องกังวานไปด้วยจังหวะดนตรี คลอเคล้าไปกับเสียงกระดิ่งยามที่ร่างเล็กเริ่มร่ำรำ ชินเรียวหมุนตัว เป็นวงกลม ใช้เรือนร่างวาดลวดลายไปกับเสียงเพลงอย่างอ่อนช้อย และพลิ้วไหว โดยที่จับจ้องไปยังร่างสูงที่นั่งอยู่บนโซฟากลางห้อง อย่างไม่ละสายตา

ชินเรียวแค่อยากจะมองให้เห็นกับตาว่าอีกฝ่ายไม่ได้สลับไปเหมือนคนอื่น และสุดท้ายเจ้าของใบหน้าดังามก็แอบลอบยิ้มเมื่อเห็นว่าลูกค้าคนสำคัญของตนกำลังลูบยีนและเดินเข้ามาใกล้

ร่างเล็กแสวงไม่สนใจ ทำเพียงเขย่าแทมบูรินในมือและหมุนตัวร่ำรำต่อไป แต่แล้วอยู่ๆ นักระบำที่ร่ำรำทำเพลงมาตลอดชีวิต ก็เกิดเสียหลัก สะดุดบางสิ่งที่มองไม่เห็นเข้าไปซบออกกว้างพอดีบพอดี ขณะเดียวกันนั้นผ้าไหมบางที่ปกปิดใบหน้าบางส่วนเอาไว้ก็หลุด ออกได้จังหวะราวกับตั้งใจ

ชินเรียวรีবাদแขนเรียวโอบรอบลำคอหนาเป็นที่ยึด เจ้าของใบหน้าดังามแสวงทำเป็นตกใจ แต่พอได้มองใบหน้าหล่อเหลา ใกล้ๆ นัยน์ตาสีเขียวก็ทอประกายเจิดจ้า

“สวัสดีครับ คุณคู่แห่งโชคชะตา”

ชินเรียวขออนุญาตอัลฟารูปร่างมพร้อมไปกับไล่ปลายนิ้วเบาๆ ที่ผิวบริเวณหลังคอหนา ทั้งยังบดเบียดร่างกายเข้าไปแนบชิดอย่าง ยั่วเย้า ระยะห่างอันน้อยนิดทำให้เขารับรู้ได้ถึงลมหายใจอุ่นร้อนที่ เป่ารดบริเวณข้างแก้ม รวมถึงกลิ่นไม้ซีดาร์จากตัวอีกฝ่ายที่ลอยฟุ้ง

ออกมา

ท่ามกลางแสงไฟสลัว คาริซู้สึกว่าดวงตาเรียวสวยคู่นั้นดูเย้ายวนอย่างน่าประหลาด ปลายจมูกโด่งรับกับริมฝีปากบางเฉียบ สีอ่อนที่กำลังยกยิ้มส่งมา ทำให้คาริซู้ได้แต่กลืนน้ำลายอีกใหญ่

“จะมองกันแบบนี้ทั้งคืนหรือครับ” ร่างเล็กถามเมื่อเห็นว่ อีกฝ่ายเจียบไป ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ เมื่อเขายืนตัวเกร็ง กำมือแน่น ไม่แม้แต่จะต้องตัวเองเลยสักนิด

‘อัลฟาตระกูลผู้ดีมักควบคุมตัวเองได้อย่างเป็นเลิศจริงๆสินะ’

ร่างเล็กทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้ก่อนถอยห่างออกมาก้าวหนึ่ง ใช้ปลายนิ้วเกี่ยวไปที่เสื้อของลูกค้าคนสำคัญ และออกแรงดึงเบาๆ ใ้ร่างสูงเดินตามมา คาริซู้ก้าวเดินตามแรงดึงนั้นไปอย่างล่องลอย ขณะที่ยังจ้องมองไปที่คนงามตรงหน้าไม่วางตาเหมือนตกอยู่ในภวังค์ อาการนั้นทำให้ชินเรียยกยิ้มอย่างพอใจ

คาริซู้ได้พิสูจน์แล้วว่าดอกไฮยาซินธ์คือความงามในความอันตรายอย่างแท้จริง นอกจากมีกลิ่นหอมเย้ายวนแล้วยังชูช่อหวานล่อลวงให้หลงไหล

พลัก!

ร่างสูงมีสติอีกครั้งตอนถูกผลักให้นั่งลงไปบนโซฟาอย่างแรง คาริซู้กระแอมไอแก้แค้นสองสามที ก่อนจะแนะนำตัว

“คาริซู้ แอชวู้ดส์ ขอโทษที่เสียมารยาทไม่ได้แนะนำตัวก่อน”

“ไม่เป็นไรครับ”

ใบหน้างดงามปรากฏรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ ก่อนเจ้าของรอยยิ้มนั้นจะทรุดตัวนั่งลงบนตักแกร่งโดยไม่ได้ขออนุญาต แขนเรียวเล็กตัววัดโอบรอบลำคออีกฝ่ายเอาไว้หลวมๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้และกระซิบแผ่วเบาที่ข้างหู

“เราชินเรีย”

คาริซกัดฟันกรอดหลับตาแน่นเมื่อรู้สึกได้ถึงกลิ่นหอมชวนเคลิบเคลิ้ม และลมหายใจอุ่นที่เป่ารดบริเวณลำคอ

“ฉันไม่ควรโดนตัวเธอ”

“คุณลุงบอกอย่างนั้นสินะครับ แต่ที่จริงแล้วคุณก็ไม่ได้โดนตัวเรานี่ เป็นเราที่โดนตัวคุณเอง”

ร่างเล็กพุดกลิ้งหัวเราะอย่างอารมณ์ดี ยิ่งพอเห็นอีกฝ่ายเบนหน้าหนีและพยายามหลบสายตา ก็ยิ่งอยากแกล้ง จึงใช้มือเรียวเล็กจับใบหน้าอีกฝ่ายให้หันกลับมามอง

“คุณไม่มองเราเลย เสียใจจัง เราตั้งใจใส่ชุดนี้มาหาคุณเลยนะ” ชินเรียแกล้งพุดด้วยน้ำเสียงน้อยใจ ทั้งยังทำหน้าบูดบึ้งและส่งตาละห้อยไปให้

คาริซเหลือบมองร่างเล็กแวบหนึ่ง ทันใดนั้นก็ซ่อนตัวอีกฝ่ายขึ้นและวางลงที่พื้นที่ว่างข้างๆ ตัว ก่อนจะเอื้อมไปหยิบผ้าคลุมสีเข้มของเจ้าตัวที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมาคลุมพาดไว้ที่ไหล่เล็ก ที่จริงไม่มีอัลฟาคนไหนไม่ชมชอบยามได้ชื่นชมคนงามใกล้เคียงๆ แน่แน่นอนว่าคาริซชอบมัน แต่นั่นเป็นเพราะเขาอยากให้เกิดริตชินเรีย

“คุณนี่แปลกจริง ปกติมีแต่คนชอบให้เราถอด”

ชินเรียยอมกระชับผ้าคลุมไว้แต่โดยดี หากเป็นคนอื่นคงคิดว่าถูกรังเกียจแล้วเป็นแน่ แต่พอเป็นคาริซ กลับกลายเป็นว่าผู้ชายแบบนี้ก็ดูเร้าใจไปอีกแบบ

“วันก่อนเธอทำมันหล่นไว้” คาริซยื่นของในมือคืนให้ร่างเล็กดวงตาเรียวสวยเบิกกว้าง แสร้งทำมือป้องปากกราวกับตื่นเต้นดีใจ ก่อนจะรีบหยิบมันขึ้นมาดูใกล้ๆ

“ตายจริง ตอนแรกคิดว่าโดนขโมยไปเสียแล้ว สร้อยเส้นนี้ราคาแพงมาก หากทำหายไปละก็ต้องหาเงินมาชดเชยให้คุณนายชาลอตบานเบอะแน่ๆ ขอคุณนะครับ เป็นเพราะเราที่ไม่ทันระวัง ดุชิเดือร่อนคุณต้องนำมาคืนถึงนี่”

ซินเธียทำเป็นถอนหายใจออกมาเหมือนโล่งอก ก่อนที่ดวงตาสุกใสจะประกายความเจ้าเล่ห์ออกมา

“คนดีอย่างคุณต้องมีสิ่งตอบแทน เราให้อะไรกับคุณดีนะ” ร่าเง็กทำท่าขบคิดเล็กน้อยพลางเหลือบมองท่าทีของอีกฝ่าย

“ความจริงฉันแค่อยากรู้จักเธอ”

ดวงตารีบหรี่มองไปที่ร่างสูงอย่างจับผิด ซินเธียได้ยินประโยคแบบนี้มาจากคนมากหน้าหลายตานับไม่ถ้วน ซึ่งคนพวกนั้นก็หวังแค่ความสัมพันธ์ทางกายเพียงเท่านั้น

แต่น่าแปลกที่พอประโยคนี้ออกมาจากปากของคนตรงหน้าแล้วเขารู้สึกว่ามันแตกต่างออกไป

โอเมก้าผู้มีใบหน้างดงามแยมยิ้มออกมาอย่างซุกซนก่อนจะเขยิบตัวเข้าไปใกล้

“ฟังดูน่าสนใจ แต่เราจะทำความรู้จักกันด้วยวิธีไหนดีนะ...”

ระยะห่างที่น้อยลงระหว่างพวกเขาทำให้ร่างสูงมีท่าทางเขินอายจนใบหูแดงก่ำ ซินเธียเห็นอย่างนั้นก็รู้สึกอยากแกล้งขึ้นมาจึงค่อยๆ เคลื่อนใบหน้าเข้าไปใกล้จนริมฝีปากแทบจะสัมผัสกับใบหูของอีกฝ่าย

“เขาว่า ‘เรื่องอย่างว่า’ จะช่วยให้สนิทกันเร็วขึ้น...คุณว่าอย่างไร”

คาริซกลืนน้ำลายอีกใหญ่เมื่อได้ยินเสียงกระซิบแหบพร่าที่ข้างหู ซินเธียค่อยๆ ไข่ปลายนิ้วไล่ไปที่หน้าท้องแกร่ง เมื่อรับรู้ถึงลอนกล้ามเนื้อเรียงตัวสวยและความแข็งแรงของอีกฝ่ายได้ชัดเจนก็ยิ้มออกมาอย่างพอใจเหมือนเด็กน้อยเวลาเจอของเล่นถูกใจ

คาริซคว้าหมับที่ข้อมือเล็กทันทีที่เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังเคลื่อนตัวลงไป ซินเธียหัวเราะเบาๆ และยอมขยับตัวถอยห่างออกมา

“ฉันอยากรู้จักเธอมากกว่านี้ ไม่ได้หมายถึงเรื่องนั้นอย่างเดียว”

ร่างเล็กไขว่ห้างและเท้าคางมองใบหน้าคมคาย ดวงตาเรียว
จ้องเข้าไปในนัยน์ตาสีฟ้าที่ดูสงบเยือกเย็นนั้นด้วยสายตาทะเยียม
‘หากน้ำแข็งเยือกเย็นในดวงตาคู่นั้นถูกละลายจนหมดสิ้น จะ
เร้าร้อนขนาดไหนกันนะ’

บรรยากาศรอบตัวเงียบลงจนได้ยินเสียงลมหายใจของพวกเขาทั้งคู่ พอชินเรียวเงียบไป คาริซก็ชำเลื่องมองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อน
จะเสมองไปทางอื่นเมื่อเห็นสายตาที่มองมา

“อย่างแรก ฉันอยากเจอเธอที่อื่นที่ไม่ใช่ที่นี่”

“ชวนเราเดดเธอ” ชินเรียวแสวงถามราวกับไร้เดียงสาในขณะที่
ที่แวตาดำลงไปด้วยรอยยิ้มร้าย “ความจริงคุณเพิ่งมาอยู่ที่นี่ไม่นาน
ให้เราพาคุณชมเมืองตอบแทนที่คุณนำสร้อยเส้นนี้มาคืนให้ ดีไหม
ครับ”

“แล้วกลิ่นของเธอ?”

“กลิ่นอันตรายพวกนั้นมีเฉพาะตอนกลางคืน ส่วนใหญ่จะมี
แค่เวลาที่เรากำลังตั้งใจหรือจดจ่อกับอะไรมาๆ เราจะไม่มีความ
ควบคุมกลิ่นของตัวเอง อย่างเช่นตอนเรารายร่ำระบ่ำก็อา”

“หากใครเห็นเธอเข้า จะไม่เป็นอันตรายกับเธอใช่ไหม?”

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เราแทบจะใช้ชีวิตได้เกือบปกติ อีก
อย่างไม่มีใครรู้ว่าเราคือไฮยาซินธ์...เรานะ ไม่เคยเปิดหน้าให้ใครเห็น
หรอกนะ”

ชินเรียวพูดด้วยเสียงเอื่อยเอื่อยชวนเคลิบเคลิ้มพลางโน้ม
ใบหน้าเข้าไปใกล้

“แต่คุณเห็นแล้ว...ชอบหรือเปล่าครับ”

ฝ่ามือเล็กทั้งสองข้างวางแนบลงที่อกแกร่งแล้วไล่ขึ้นไปทาบ
กว้าง ก่อนจะรั้งใบหน้าหล่อเหลาให้ขยับเข้ามาใกล้ ในขณะที่นัยน์ตา
สีมรกตหลุมบ่อริมฝีปากของอีกฝ่าย

กลิ่นหอมเย้ายวนของดอกไม้ยามค่ำคืนแผ่วลอบล้อมร่าง

สูงเอาไว้อย่างจงใจ เงามของทั้งสองร่างที่สะท้อนบนพื้นห้องค่อยๆ ขยับเข้าหากันอย่างช้าๆ แสงไฟริบหรี่และเปลวเทียนช่วยกระตุ้นบรรยากาศความโหยหาระหว่างพวกเขาให้ก่อตัว

อัลฟาหนุ่มที่พยายามให้เกียรติอีกฝ่ายมาตลอดกำลังพ่ายแพ้ กลิ่นหอมนั้นกำลังมอมเมาให้เขาไร้ซึ่งสติสัมปชัญญะและตกอยู่ใน ห้วงภวังค์อีกครั้ง มือหนาดึงผ้าคลุมของอีกฝ่ายออกไปให้พ้นทาง ก่อนจะรังสะโพกเล็กให้ขยับมานั่งเกยอยู่บนตักและโอบกอดร่าง ตรงหน้าไว้หลวมๆ

ซินเรียค่อยๆ หลับตาลงรอรับสัมผัสจากอีกฝ่าย ริมฝีปากยก ยิ้มและเผยอเล็กน้อยเมื่อรับรู้ถึงลมหายใจอุ่นๆ คลอเคลียอยู่ที่ข้าง แก้ม

ก็...

ทั้งซินเรียและคาริซรีบหันไปมองทางประตูที่ถูกกระแทก เบาๆ จากใครบางคนด้านนอก เหมือนกำลังเตือนว่าเวลาใกล้จะหมด ลงแล้ว ดวงตาเรียวสววยเบิกกว้างและได้สติขึ้นมาเมื่อนึกได้ว่าตอนนี้ พวกเขาใช้เวลาด้วยกันไปเกือบจะสองชั่วโมงแล้ว

“คุณอยู่ในนี้นานจนคนข้างนอกเริ่มผิดสังเกต หากมีใครรู้ว่า คุณเป็นผู้แห่งโชคชะตาของเราตอนนี้คงไม่ดีนัก”

ซินเรียลุกขึ้นจากตักอีกฝ่ายอย่างเร่งรีบ ก่อนจะก้มลงไปหยิบ ผ้าคลุมของตัวเองที่ตกอยู่บนพื้นมาสวมไว้ดังเดิม

“อย่างนั้นฉันจะไปก่อน”

“คุณปีนออกทางหน้าต่างได้ไหม เดี่ยวทางนี้เราจัดการต่อเอง”

คาริซพยักหน้าและรีบลุกเดินไปทางหน้าต่างก่อนจะเปิดบาน กระจกขึ้น แรงลมจากด้านนอกพัดเข้ามาในห้องจนเปลวเทียนดับ มิติลง มีเพียงแสงริบหรี่จากแกนเดอเลียร์บนเพดานกลางห้องที่พอ ให้เห็นเจ้าของดวงตาสีมรกต

“พรุ่งนี้จะไปปรับที่บ้าน”

เสียงหัมทึงท้าย ก่อนชายหนุ่มจะป็นออกนอกหน้าต่างไป
พอดีกับที่ประตูถูกเปิดเข้ามาอย่างแรง

หญิงร่างท้วมอายุราว ๆ สี่สิบกว่าเดินเข้ามาภายในห้อง เธอ
สวมชุดกระโปรงสีม่วงยาวถึงข้อเท้าซึ่งตกแต่งด้วยผ้าลูกไม้ ผม
หยักศกสีแดงยาวประป่า บนศีรษะสวมหมวกตาข่ายราคาแพงอย่าง
คนตระกูลผู้ดี

นัยน์ตาสีดำสนิทค่อย ๆ มองสำรวจไปรอบห้อง “ลูกค้าไปไหน”

ร่างเล็กยักษ์ไหล่เหมือนไม้ไผ่ใจและกลอกตามองบน ก่อนจะชี้
ไปทางหน้าต่างที่ถูกเปิดไว้พร้อมกับตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงเบื่อน่าย

“เขานี้ออกไปแล้ว พวกปอดแหกนะ”

ความมิดมิดยามราตรีทำให้ผู้คนต่างหลับใหล แต่มีเพียง
ร่างเล็กของใครคนหนึ่งที่ยืนมองท้องฟ้ายามค่ำคืนอย่างเงียบสงบ
ชินเฉยเท่าเช่นกับขอบหน้าต่างที่เปิดรับสายลมเย็น ดวงตาเรียวสวย
ทอดไปเบื้องหน้า มองแสงไฟจากตึกกรมบ้านช่องที่ค่อย ๆ ดับลง

“เขาคือทายาทคนโตของตระกูลแอสวู้ดส์”

เมื่อได้ยินดังนั้นชิเอลก็หันไปมองเพื่อนสนิทด้วยสายตาเรียบ
นิ่ง ก่อนจะเดินเข้าไปใกล้แล้วเอนหลังพิงกับขอบหน้าต่าง

**“ผู้คนในประเทศเซวาเรียมีแต่คนหัวสมัยใหม่ พวกเขาไม่นิยม
กัตคอกันแล้วนี่”**

**“ฉันรู้ เพราะแบบนี้จึงต้องค่อยเป็นค่อยไป ความจริงรู้จักกัน
มากกว่านี้หน่อยก็ดี เพราะไม่ว่าความสัมพันธ์จะลงเอยอย่างไร
สุดท้ายเราก็จะมีพันธมิตรต่อกันไปตลอดชีวิต ฉันไม่อยากหนีสิ่งเลวร้าย
เพื่อพบกับความเลวร้ายต่อหรือกันนะ”**